

Petra Vide*Šest pesmi*

Predah kaplje
 deviško bele
 in brezmadežno spočete
 ko zdrsrne v bistrost vida
 in skoraj izhlapi
 da bi končala misel
 ki pristopi rahlo
 kakor neobtežen
 oblak miru
 speč v svetlobi sonca
 in pozabljen
 že davno tega.

Nagni se vnic
 ko v mrmranju
 kolovrata zaslišiš
 vzdih
 oster in brez krvi
 ker moledovanje
 predolgo traja
 in
 v nemirni nejeveri
 jemlješ dušo
 iz ciborija
 ker potna želja
 nima volje
 in si
 gol.

Prisega otroka
 ki si ne zna zavezati vezalk
 zven petja
 ki ostane v ušesu po službi božji
 obžalovanje in kes device
 ki ni več devica
 vročica rožnatih oči
 po bdenju ob mrliču
 posekano drevo
 pripravljeno za naslednjo rakev.

— ali
 se raje potuhniti v poč.
 negovati misel na cilj
 namen
 nekje
 potolčeno in obnemelo željo
 ki jo brez pravega smisla
 pokriva sij lune
 bolno blede
 kar prozorne
 medtem pa se
 — čisto blizu —
 od nemoči
 topli veka.

V bedečo misel
 se preceja
 zvonki smeh
 ščipa
 drznega in
 brez vesti
 ko upihne goreč stenj sveče
 in položi svoj žarek
 na pateno
 ki je čista
 in prazna
 le neverni duh bajke
 si jo vzame in
 lega nanjo.

Med dvema ločitvama
 so zmeraj spomini
 prašni
 odsotni
 prazno zevajoči.

Barva izteka s palete
 razklenjene verige
 podarjajo sen neki noči
 neuresničena prerokba vedeževalke
 poganja korenine.

Med dvema ločitvama
 je včasih
 tudi tretja.